

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24024/2024
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мерсудин Алагић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво „Хидро Љутина“ ДОО Прибој, кога заступају пуномоћници Ђорђе Бендић, адвокат из ... и Урош Тешмановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 468/24 од 02.07.2024. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 468/24 од 02.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 468/24 од 02.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П 451/2022 од 07.11.2023. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због фактичког заузећа непокретности у његовој својини и то катастарске парцеле бр. ..., по култури ливада пете класе и катастарске парцеле бр. ..., по култури шума шесте класе, уписаних у листу непокретности бр. .. КО ..., односно због проширења службености на овим катастарским парцелама у површини од 197,80 м², плати укупан износ од 231.769,00 динара, једнократно, како је плаћено и изворним уговором од 01.03.2011. године, са законском затезном каматом од дана вештачења 02.10.2023. године до исплате, те је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 211.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 468/24 од 02.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да Врховни суд дозволи одлучивање о његовој посебној ревизији применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење примењеног материјалног права.

Наиме, предмет спора у овој парници је накнада штете због фактичког заузећа непокретности у својини тужиоца, односно због проширења службености конституисаних уговором закључених са правним претходником туженог на катастарским парцелама тужиоца у површини од 197,80 м², мимо закљученог уговора. Правноснажна одлука о одбијању тужбеног захтева донета је применом процесних правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП и заснована је на становишту нижестепених судова да тужилац није доказао да је тужени, односно његов правни претходник проширио уговорену службеност мимо права установљеног закљученим уговором као правно релевантне чињенице од чије доказаности зависи правилна примена материјалног права.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници ради накнади штете због фактичког заузећа непокретности, односно због проширења службености и повреде уговора, а да одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе управо од доказне активности странака и утврђеног чињеничног стања, који не могу бити разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је применом одредбе члана 404. став 2. истог закона одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.01.2018. године, а преиначена поднеском од 27.10.2023. Вредност предмета спора је 231.769,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у коме се захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначење тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**